

מהשייכים בקרב

- הגיליון החודשי יצא ה' -

עלון מס' 2 (16) | חודש שבט התשפ"ג

איכס חיילי צבאות ה' היקריס מכלו!

שנת-צמיחה טובה ומתוקה!

בימים הקרובים, נחוג כולנו את ראש-השנה. לא, לא זה שבחודש תשרי... ראש-

השנה לאילנות - ט"ו בשבט.

אבל רגע, למה בכלל שנחגוג את ראש-השנה של העצים? שהם יחגגו אותנו, אנחנו הרי בני אדם!...

אבל האמת היא, שיש קשר גדול ביננו, עד שאפילו בתורה כתוב: "כי האדם - עץ השדה". מה הכוונה? מה יש לנו כבר ללמוד מהאילנות?

התשובה על-כך היא, שלאילן יש תפקיד מאד מיוחד. והוא: לגדל פירות, שמהם יוכלו להצמיח עוד אילנות. זאת אומרת - האילן לא יכול להסתפק בכך שהוא עצמו אילן מפואר ונחמד, אלא הוא צריך לגדל עוד כאלה.

אם-כן, הקשר ברור: גם לנו, אסור להסתפק בכך שאנחנו ילדים טובים ועושים מעשים טובים. עלינו לדאוג לסביבתנו, ולתת גם לזולת, ממה שיש לנו.

במיוחד כשנמצאים בשנה של אחדות - שנת 'הקהל', בה עשו כינוס אחדות של כל עם ישראל יחד בבית המקדש! בוודאי שגם המעשים הטובים שלנו, יכריעו את הכף ונזכה לשוב לבית המקדש השלישי במהרה בימינו, אמן!

קריאה מהנה
המפקדה

מכתב מהמפקדה

י"ל ע"י מערכת גן ישראל נתיבות ה'תשפ"ג

מנהל: יהודה בוטמן
כותבים: א. חיזקיהו,
ג. לוייאן, ש. גדליהו, א.
דוידסון
עיצוב: יוסי ביטון

צלם המערכת: יוסי
קורנט
אלמנטים ותמונות:
Freepick

- 10..... צהר לחסידות
- 2..... מכתב מהמפקדה
- 11..... מאחורי הדמות
- 3..... דבר הרמטכ"ל
- 12..... הבחירה - סיפור מתח
- 4..... יומנו של חייל
- 14..... קעמפאקשן
- 6..... סודות מהחדר הכתום
- 15..... סיפור חסידי
- 7..... עושים סדר בגאולה
- 16..... גלריה
- 8..... תמונותיבות

ה'תשפ"ג

חיילים יקרים!

בפרשתנו - פרשת בשלח - מסופר, שלאחר שבני ישראל יצאו ממצרים והגיעו כבר לשפת ים סוף, הם ראו שהמצריים רודפים אחריהם, ולהם לא היה להיכן לברוח! בני ישראל התחילו לצעוק ולהתפלל לה' שיציל אותם מהמצריים.

אבל משהו פה מוזר... הרי ה' הבטיח שיביא אותם לארץ-ישראל! אם-כן, בני ישראל היו צריכים לבטוח בה' ולא לדאוג בכלל מהמרדף של המצריים! אז למה הם היו צריכים להתפלל?

אבל האמת היא, שיש תפילה שאדם מתפלל לה' כי חסר לו משהו, לדוגמא: אוכל, כסף, בריאות. אז הוא מתחנן לה' שיעזור לו וימלא את החסר.

אבל יש תפילה שמתפללים לה' אפילו כאשר לא חסר שום דבר! אלא למה? כי התפילה גם מחברת אותנו לה'. ואנחנו - בני ה' - רוצים תמיד להיות קרובים אליו!

ולכן בני ישראל התפללו מול ים סוף. הם לא פחדו מהמצריים, להיפך - הם היו בטוחים שה' יציל אותם ויביא אותם לארץ הקדושה! אבל כשהרגישו שהם רוצים להיות קרובים יותר לה', אז הם התפללו אליו.

וזוהי ההוראה אלינו - חיילי צבאות ה':

עלינו לזכור תמיד: אנחנו הבנים של ה'! ולכן, נתפלל לה' לא רק בגלל שחסר לנו משהו, אלא גם כדי להתקרב אליו.

וכך בוודאי נורז את הגאולה, בה נתקרב ונתדבק בה' הכי חזק שיש!

(ע"פ לקוטי-שיחות, חלק י"א)

- יונתן של חייל -

"המשימה: לכבוש את אוקראינה". הכריז המפקד לעבר קבוצת חיילים נחושים, העומדת סביבו דרוכים. "קדימה! אין זמן!" פקד, ומייד יצאו לדרך.

רק לפני רגע חזרנו מאזרבייג'ן, עכשיו צריך גם למצוא את אוקראינה.

"סליחה, אתה יודע אולי איפה זה אוקראינה?" שאלו עובר אורח. "אוקראינה? בטח. לפני רגע הייתי שם.. תלכו עד הסוף ישר וימינה, שם כבר תיראו, זה.. ליד רוסיה"..

שעה ארוכה חלפה, והנה עמדו החיילים המותשים למול שלט גדול, עליו משורבטת המילה: "אוקראינה".

המפקד שלף דף מכיסו והקריא: "הוראות לכובש: כך תכבשו בצ'ק צ'אק - עליכם לבנות: **בית כנסת; בית מדרש; תלמוד תורה; מקוה...**"

"ככה כובשים?" התפרץ חייל צעיר. "חשבתי שעם נשק וטנקים, מסוקים, פצצות, בומים... אקשן!"..

*

ה'חיילים' כמובן היינו אנחנו, חיילי צבאות ה' ב'גן ישראל נתיבות! באמצעו של משחק לכיבוש העולם - שיהיה תחת שלטון ה'.

בשביל זה, היינו צריכים לייסד מרכזי יהדות בכל מדינה על הגלובוס! קודם כל - **לבנות בית כנסת, ובית מדרש.**

אז רצנו **ב'טיסים'** למקום התפילות, והתחננו לה' מעומק הלב: "שיבנה בית המקדש במהרה בימינו!" ומייד פצחנו בשירת-ריקוד 12 הפסוקים סביב המגרש.

(ת'אמת, מאז הפסקתי להרגיש את הרגליים שלי, ומאז החלטתי החלטה טובה: את 12 הפסוקים אומר רק בישיבה! או בהליכה **איטית** ברחוב (כדי לטהר את האויה. אתם כמובן יודעים מה זה אומר, נכון? אז לא אסביר לכם. אם לא אז תשאלו ת'מפקד).

אחר כך בנינו גם **תלמוד תורה ומקוה...** זעקות פלפולי הגמרא התערבבו תוך כדי טבילות ראש סדרתיות אחת-אחרי-השניה בקערת מים עכורה... (כיאה למקוה מהודרה... למה למען-ה' כל

מקווה חייב להיות נטול ניקיון?...) (

"די!.. אולי נבנה גם מגרש ונשחק קצת בכדור. למה רק תורה ופסוקים כל היום וכל הלילה וכל הערב"? - התלונן חייל סחוט-בגדים מרוב ריצות, טבילות ושאר מרעין בישין...

"אולי באמת"? חשבתי לעצמי. "למה תמיד לעסוק בכל מיני דברים קדושים? למה שלא נבנה מגרש כדורגל או מתקן של ממתקים שיוציא לי בליסוף'תלפים ממתקים?"

*

"מה זה בליסוף'תלפים בכלל"? - ניסרה פתאום השאלה את חלך האויר. אני כולי קפצתי כמו איזה חייל בצבאות ה' שבא לנשוך אותו נחש צפע סגול. מי החוצפן שחדר לנבכי מחשבותיי??? לקח לי בערך 10 שניות לקלוט שהצועק היה לא אחר מאשר... אני בעצמי!

איזה פאדיחות... למה כל דבר אני צריך להגיד בקול?...

"משולמיהו יקירי" פנה אליי המפקד הנחמד, "נראה שאתה מאוכזב-משהו. בא ואספר לך משל, שאולי יעניין אותך".

אני, חצי מתעניין-חצי מתוסכל, מנסה להקשיב לדבריו.

"משל למלך, גדול ונורא (זה בכוונה שכל המשלים מתחילים ככה? מוזר), ולו עבדים רבים. חלקם - נכנסים לחדרי-האוכל בארמון, חלקם - גם לטרקלינים המפוארים, כעובדי ניקיון, והכי חשובים - אפילו למשרד האישי שלו, איתם הוא מתייעץ רבות.

"אבל למקום אחד ויחיד, אף אחד לא מורשה להיכנס - לחדר האישי. שם נמצא המלך לבדו, נסתר מכולם..."

"תאר לעצמך מה יקרה, ביום בו המלך יחליט להזמין את אחד מפשוטי העם לשהות עימו בחדרו האישי! בוודאי שאין זכות גדולה מזו!"

"אההה! הבנתי מה אתה מתכוון!" קפצתי השמימה בתרועת ניצחון, "ה' נתן לנו לעשות לו 'חדר אישי' בעולם שלנו, על-ידי שנקיים פה בליסוף'תלפים תורה ומצוות! ככה, נוכל להיות הכי הכי קרוב שאפשר לה', פה תהיה הדירה של ה'! יוואוו!" - קראתי בצהלה, וממש באתי לפצוח בריקוד 'חייל במרץ ממרהר!... אבל עוד נגמר לי הדיו בעט, אז את ההמשך אגלה לכם בעז"ה בפעם הבאה. בגאולה השלימה, אמן!

רכון על השולחן, יושב המרכז שמוליק וסופר גרזירי. "10,000 גרזירי
שמש... 12,000 חמוסים... בילי נמאס אילי עצה הפעם התבאלתי"... אמר
שמוליק בקול יגש. "אני כבר סופר 3 שעות את כל הגרזירי" - רטן
ביאוש.

אוישית המפקדים הולכים נסערים בחדר הכתום. לא יודעים מה
אצות.

"רגע, יש לי רעיון גאוני!" קפץ אפתע המרכז אילי, "ניתן לזרוק אספור את כל הגרזירי"
"למה נעשה את זה?" שאל המרכז בוד-משה בתחילתו, "שילבו בכל השטח של הקצמפ
וירפשו גרזירי? מסכנים..."

"כן" הכריז בגאון המרכז אילי, "התוכנית שלי היא כזאת: כל קבוצה תצטרך אסוף
כמה שיותר גרזירי, ואז נעשה מכירה סינית, ובה מ' הכסף - יהיה גרזירי איש
גאוני!"

המרכזים שמוליק ובוד-משה בהו בפניו של המרכז אילי, ולא הבינו דבר.
"מה זו מכירה סינית?" (אולי זה קשור לקרונה? היא היצה
מסין, אא?) ואיך היא כאלו קשורה לקצמפ שלנו?"

בעצוב מתלבטים, נפתחה דלת ה'חדר הכתום' בחוצקה, וקול
צעקה נשמע בעוצמה: "חבריה, עצרו הכל! יש בעיה חמורה!" - היה זה המנהל מעובי,
הוא נכנס בריצה אל החדר, וצנח באופסת כוחות על ה'בורסה' (או sea), זה סתם היה איזה
כסא מעץ עבור שמוליק החליט לקרוא לו יום אחד 'בורסה', מתנשף כולו.

"מה קרה?" שאלו כולם בהבלה. והנה מיד אחריו נכנס הגנרל מאיר ועצק בהלה:
"מי! מי! אני לא עומד בזה"!! המרכזים היו מבוהלים לא ידעו את נפשם, מה-פה-
קורה-פה?"

המשך יבוא...

מרכזיה
נא להשייר הודעה אחרי הדיב

סודות מהחדר הכתום

הכנת העולם לגאולה

במדור הקודם, קראנו שהמשיח יהיה מצד אחד בן-אדם כמונו (ולא מלאך...), ומצד שני – צדיק גדול, נביא וחכם עצום. הפעם נקרא – איך הוא אכן יתגלה? מה בדיוק תהליך ההכנה לגאולה שהמשיח יפעל?

אז ככה: מטרת הגאולה היא – להחזיר את מלכות דוד המלך. שנוכל לקיים את המצוות כמו פעם, כשביט המקדש היה קיים! ולכן, בהתחלה המשיח יעסוק ב...

א. לימוד התורה וקיום המצוות

המשיח יהיה תלמיד חכם גדול מאד. כדי להחזיר את מלכותו של דוד המלך – שעסק כל ימיו בלימוד התורה! וכמובן גם בקיום המצוות.

ב. יקרב את עם ישראל לה'!

אי אפשר להחזיר את מלכות עם ישראל, אם חלק מעם ישראל עדיין לא יודע על יהדותו... לכן, המשיח יתאמץ מאד לקרב את כל עם ישראל לדרך התורה והמצוות, לא ישאר יהודי אחד בגלות!

ג. ילחם ברשעים...

והשלב האחרון – להסיר מאיתנו את הגויים והאומות שמציקים לנו! המשיח יגרום להם לקלוט שעם ישראל הוא העם הנבחר... כך הם יהפכו מעצמם כבר למשרתים שלנו.

תמונתיבות

לכאן רק לנו מותר
להיכנס!

וואי איזה כיף

"לוחמים בצבא
השם נהיה ובקרוב
ממש נזכה לגאולה
שלימה"

"חייל במרץ ממהר
אל הקרב להסתער"

"כל החיילים..."

- המפקד ברוך חושב שהוא גנרל...

סוף סוף הצלחנו לתלות את השלט

ככה יראו את השלט מכל העיר נתיבות

"אתם רוצים דרגונים? רק אם תתנהגו יפה תקבלו..."

- המרכז דוד משה ביום האחרון מנסה להשתיק את הצוות

"תורה ציוה..."

נו? תחזרו אחרי

בעלון הקודם קראנו על זה שהנשמה הקדושה לא רצתה לרדת למטה, לעולם שיש בו הרבה שטויות כמו פיצה, פלאפל או תאוות עולם-הזה. היא רצתה להישאר למעלה ולהתדבק בשכינה הקדושה.

אבל הקב"ה לא הסכים לה. הוא אמר לה: "נשמה שלי, את יורדת למטה, למרות שנראה לך שלמטה אין שום דבר. עכשיו נלמד למה באמת ה' רצה להוריד אותה לעולם שלנו? מה, הוא רצה להציק לנשמה?!...
אז בא נשמע מה ה' אמר לה..."

"בואי ואסביר לך, נשמה שלי, למה הורדתי אותך ללמטה. בעולם הגשמי יש הרבה דברים, שבכלל לא נראים קשורים לתורה ומצוות, הם לא קדושים. ממתקים, טיולים ועוד... אבל התפקיד שלך הוא להשתמש בהם בשביל עבודת ה'!"

"מה?" - שאלה הנשמה, "איך? זה הרי בכלל לא נראה קשור לקדושה!"
ענה לה הקב"ה: "בואי ואסביר לך, נשמה... יום אחד, כשתהיי למטה, תהיי רעבה ותרצי לאכול ארוחה. אם תאכלי את הארוחה בגלל שאת רעבה וזה ממש טעים - האוכל לא יהיה קדוש, הוא סתם יהיה אוכל רגיל."

אבל, אם תחליטי לאכול בשביל שאחר-כך יהיה לך כוח ללמוד תורה ולהתפלל בכוונה - אז האוכל שאכלת יהפך למשהו קדוש! ואותו דבר, גם כל פעולה שתעשי בשביל עבודת ה' - תהפוך אותו לדבר קדוש. ככה, העולם הזה יהיה בשבילי כמו 'דירה', שיהיה לי כייף להיות בה."

"אה?" - אמרה הנשמה, "באמת? וואו!! איזו זכות! אני יכולה לעשות כייף לה' בעולם הגשמי!", ומייד ירדה למטה לעבודת ה'...

אז קדימה ילדים יקרים, בא נעשה לה' קצת 'כייפים'... 😊

פא תודי הדמות

הגנרל יהודה (!א)

כמה דברים שלא ידעתם על הגנרל יהודה:

1. סתם שתדעו, ל"גנרל יהודה" קוראים יהודא עם אלף (הוא לא מוחל בשום פנים ואופן למי שמשנה! אולי אולי בערב יום-כיפור)

2. רק שתדעו לכם: יהודא הוא אחד האלופים באיקס עיגול! מה נראה לכם הוא עשה בקלסר הגנרלים בזמן המסדרים?...

3. "הגנרל המסכן הוא צולע וגיבן".... מה, לא ככה הולך השיר?..

4. כשהגנרל יהודא צועק על מישהו הוא ממש ממש מתאפק לא לצחוק (לפעמים זה גם מצליח לו)

5. עכשיו משהו קצת יותר רציני: יהודא, יחד עם חביריו המרכזים והגנרלים...) לומד עכשיו בישיבה אצל הרבי בניו יורק! שנה שלימה! הוא חושב על הקעמפ כל הזמן ולא מפסיק להתגעגע... הוא שולח לכל החיילים היקרים ד"ש חם (גם לאלו שצעק אליהם...) ומאחל לכם הרבה הרבה הצלחה!

פרק ב'

תקציר: אביהם של אלישמע ויחזקאל נעלם. בבנין מועצת העיר מתרסקים מהלכים...

'היפוס'. עירית נופש ציורית בקצה המדינה.

המרכבה הפשוטה התקרבה באיטיות לעבר אורוות הבית הקטן שבקצה העיירה. שומר הבית המנומנם קלות ננער בבהלה לשמע קול שעטת הסוסים. הוא קפץ על מקומו בבהלה מחשש שמא ייתפס בקלקלתו. הוא מיהר לעבר העגלון וביקש ממנו אישורי כניסה והזמנה מבעל הבית. משקיבל את מבוקשו ניגש ופתח את שער האורווה והזמין את המרכבה להיכנס פנימה. ממקום מושבו הגבוה הנהן העגלון בראשו לאות תודה והצליף בסוסים להיכנס פנימה.

צעיר רזה ותמיר הלבוש בהידור מאופק יצא מפתח הבית וניגש לעבר היושבים במרכבה. "הוד מעלתו הקרדינל בילאר פראס ישמח לשוחח עימכם כעת" ביקש/הציע בקול שקט אך נחרץ, לא מותיר מקום לברירות. "כמובן כמובן! הן לכך הגענו הנה ונסענו את כל הנסיעה הארוכה הזאת!" נענה העגלון. הצעיר הנהן בראשו לאות הבנה, "הנה, כאן הכניסה" החווה בידו לעבר פתח הבית, "אחריכם".

הם חלפו במסדרונות צרים וארוכים

העטויים שטיחים אדומים בוהקים עשויים יד-אמן. על הקירות התנוססו תמונותיהם של גדולי הכמרים בשנים האחרונות - מוריו של הקרדינל פראס- לצידם תלו בשורות ישרות כסרגל עששיות קטנות שהפיצו קודר ומאיים. מדי כמה מטרים חלף לידם משרת נוסף הלבוש במדים תואמים עם סמלה של משפחת 'פראס'. "מענין כיצד נכנסים כל המסדרונות הארוכים הללו בבית הקטן שראינו מקודם בעת שהותינו בחוץ..." הרהר לעצמו אחד ממלווי של האורח. הוא שמר את תמיהותיו לעצמו.

לאחר מספר דקות של הליכה שקטה ומהירה נעצר המשרת אל מול דלת עתיקה ומעוטרת.

"הגענו" הודיע בקול יבש. הוא משך במצילה הקטנה שבצד הדלת. קול צלצול קצר נשמע ולאחריו קול צלצול נוסף. הם המתינו מספר שניות, הדלת נפתחה.

בפתח עמד משרת נוסף, כעת היה לבוש בצורה שונה משאר המשרתים שראו עד עתה בבנין. לבושו היה שחור וכיפה שחורה התנוססה ונחה לה על גבי קרקפתו המגולחת. "מה ברצונכם?" שאל בקול קשה, "לא ניתן להיכנס כעת אל הוד רוממותו. הוא עסוק בעניינים נעלים ביותר!" הודיע בפנים חמוצות ופנה לסגור את הדלת. רגלו המהירה של המשרת המלווה נשלחה ועצרה בין הדלת למפתן ובכך מנעה את סגירת הדלת. "האורחים הללו מוזמנים אישית אל כבוד הוד רוממותו הקרדינל פראס! הוא מודע לבאים וממתין להם" מיהר לומר נוכח פניו

של פרח הכמורה שעטו גוון אדום וכועס.

הכומר הצעיר הביט בהם רגע ארוך בעיניו החודרות, "המתינו רגע ואבדוק את הנושא" הורה. הוא נכנס בחזרה לחדר וסגר את הדלת אחריו. הזמן נמשך כנצח כשבסופו נפתחה הדלת וראשו המגולח של המשרת הציצה מבעד לדלת. "אכן כן, הוד רוממותו הקרדינל בילאר פראס ממתין לכם בקוצר רוח!". הוא פתח את הדלת לרווחה והכניסם פנימה.

שכונת העוני בפאתי העיר פיאלי.

אלישמע ירד במהירות מעגלת הנוסעים -שעצרה סמוך לרחוב בו התגורר- ומיהר לביתו. ליבו עלז בליבו והוא שרק לעצמו שיר ישן שאת מקורו לא זכר. הוא בעט קלות באבני החצץ הקטנות ששכבו להם בחוסר סדר משווע, מחשבותיו היו מוסחות. כשראה מרחוק את הבית כבר זיהה מרחוק את אחיו הקטן יחזקאל כשהוא משחק עם אחד מילדיו הקטנים של השכן הגוי. משהבחין בזאת ירד מעט מצב רוחו. הוא זכר שאביו -שנעלם לא מכבר- לא אהב את השכן הגוי והתרחק מחברתו בכל עת מצוא. כעת, בראותו את אחיו משתובב יחד עם בנו של הגוי אזי שב וצף הזיכרון הזה בזיכרונו. "אני אדבר עימו על כך בהקדם", הבטיח לעצמו, "אך אני חושב שאין זה הזמן כעת, בפרט לאור הבשורה הטובה שיש בפי". הוא זירז את הליכתו לכיוון הבית.

"יחזקאל!" קרא לעבר אחיו הקטן שהיה שקוע במשחקיו וכלל לא שם לב לבואו. "יחזקאל! בוא הביתה, השעה

כבר מתאחרת ואתה צריך ללכת לישון, וגם, "הוסיף בנימה צופנת סוד למראה פניו המתכרמות של אחיו הקטן, "יש לי בשורה טובה בשבילך!". יחזקאל מיהר לעבר אחיו הגדול וניסה לשכנעו בדברים שיגלה לו את הסוד. אלישמע סירב והכניס את אחיו לבית הקטן.

"יחזקאל," פנה אל אחיו לאחר שהלה נכנס למיטתו, "נכון שלצערנו אבא נעלם כבר הרבה זמן ואנו איננו יודעים היכן הוא? אז לכן היום החלטתי שהגיע הזמן לקחת את זה בצורה יותר רצינית. נסעתי היום למרכז העיר. שם באחת מבניני המועצה העירונית שוכנת הלשכה המרכזית במדינה שמטפלת בכאלו מקרים ומסרתי להם את שמו של אבא והמקרה אשר קרה לנו. הם הבטיחו לי שיעשו ככל אשר ביכולתם על מנת לסייע לנו למצוא את אבא היקר!" עצר דרמטית, "וגם הבטיחו שיעזרו לנו בצורה כספית כדי שנוכל להמשיך ולחיות את חיינו, כי בסופו של דבר, גם אני וגם אתה ילדים קטנים שאיבדו את אביהם בסיבה מוזרה ולא הגיונית, ולכן מגיעה לנו עזרה וסיוע על פי חוקי וכללי המדינה".

"והם אכן ימצאו את אבא או שסתם אמרו?" הקשה יחזקאל בתמימות ילדותית.

"אני מקווה ומאמין שהם יתאמצו וימצאו את אבא כמה שיותר מהר!" ענה אלישמע בביטחון וליטף את ראשו של אחיו הקטן. יחזקאל תלה עיניים מקוות באחיו הגדול ונרדם עד מהרה.

המשך יבוא...

קעמפ אקשן

כ	ג	ש	י	ר	ג	ד	ש	ס	ב	ה	נ	מ	צ	כ	ג	ח	נ	צ	ה
ג	ב	ר	ש	ד	מ	ס	ד	ר	צ	ה	ר	י	י	מ	מ	צ	ת	מ	ע
ש	ד	ח	ג	ע	י	ח	ל	פ	ו	צ	ק	כ	ח	ח	נ	ע	ע	ס	ש
ט	א	מ	ר	ק	ש	ד	ג	כ	ע	ג	ר	ע	פ	י	ע	ש	ה	ד	כ
ע	ה	נ	ר	י	ח	פ	מ	נ	פ	ת	א	י	ו	ע	ה	א	כ	ר	י
כ	ג	א	ק	ט	ל	ו	פ	ה	ל	צ	א	ח	ט	ה	ט	ר	ט	ב	ת
ה	ד	ל	ד	ג	י	ח	ק	ב	ת	ו	ט	ל	א	כ	י	כ	י	ו	נ
צ	ש	י	ג	נ	ע	צ	ד	ס	כ	ו	ו	א	ר	ג	מ	ה	ו	ק	ת
ל	ג	ב	כ	ר	כ	מ	י	ש	י	ת	ה	ת	ק	ד	צ	ז	ח	ר	ל
ט	ע	א	ע	ל	ג	י	ם	ד	ה	ע	פ	צ	ד	ש	צ	ש	צ	ד	פ
ע	י	ב	י	י	ד	ט	א	ד	י	ש	ו	מ	ש	ק	ח	ד	ת	ו	ו
ד	צ	ע	ח	ח	ש	י	כ	ק	ז	ע	י	ה	כ	ר	ו	ס	ל	ג	ט
ג	ה	י	ל	ל	ק	ג	ר	ד	ס	י	ח	ב	ע	א	ח	ב	פ	מ	א
צ	ב	ה	ל	פ	ר	ד	ד	ק	צ	ב	א	ו	ת	ה	ש	ם	מ	ל	ר
ל	מ	ע	מ	ד	ה	ק	ה	ל	ב	ל	ח	ס	י	ט	צ	ג	י	ח	ק
ג	כ	י	צ	ו	א	ע	ב	ר	ב	ח	י	ז	ח	ו	ת	ק	ט	ע	ש
ע	י	כ	מ	ט	ט	מ	ה	א	ט	י	ו	ל	ל	פ	ל	ר	א	ר	ד
א	ח	מ	ל	ח	מ	ת	ו	פ	ר	צ	ת	ע	ה	ג	ל	י	ע	ג	ג
ת	ח	ע	ג	י	פ	ר	ל	ג	ל	כ	מ	ה	ה	ב	ס	ז	ו	ט	כ

1. מעמד נשגב פעם בשבע שנים.
2. מצא את שמות הקבוצות במלחמה.
3. המילה הראשונה בהמנון הקעמפ השנה.
4. שם הצבא שלנו ונושא הקעמפ.
5. חייל.
6. מסדר צהריים.
7. מסדר בוקר.
8. הצגת צוות.
9. טיול.
10. גנרל.
11. מפקדים.
12. מלחמת ופרצת.

הבטחון שהציל

ידועה תורת הבעש"ט שכל דבר שקורה הוא בהשגחה פרטית, כלומר ששום דבר לא קורה סתם ככה, אלא יש לו מטרה מיוחדת, ובמיוחד בשביל יהודים. לפנינו סיפור מיוחד בעניין ההשגחה פרטית:

באחד ממסעותיו של מורנו הבעל שם טוב הקדוש, נסע יחד עם הצדיק רבי מענדל מהעיירה 'באר'. במהלך הנסיעה, בהיותם ביער, חש רבי מענדל תחושת צמא בגרונו ופנה לבעש"ט בבקשה, אולי יש מים באמתחתו. אולם הבעש"ט השיב, כי נגמרו המים שברשותם...

"ראה" פנה אליו הבעש"ט, "אם תהיה בטוח לגמרי בה' שיוכל לשלוח לך מים, וודאי יזדמנו לנו מים!"

"אם-כן", השיב ר' מענדל, "הנני בטוח בה' יתברך שיזמן לנו מים!" לא חלפו מספר דקות, והנה מולם מופיע גוי. "אולי ראיתם סוס באזור?" פנה עליהם הגוי בתחינה. "זה שלושה ימים שאני מסתובב ביער כשאני מחפש אחר סוסי שאבד ממני!"..

"לא" השיבו השניים, "לא ראינו שום דבר. אבל אולי תוכל אתה לעזור לנו. שמא ברשותך יש מעט מים להרוות צימאוננו?"

והנה הגוי מוציא נוד מלא מים ובפשטות נותן לר' מענדל... שתה ר' מענדל לרוויה, והמשיכו הצדיקים בנסיעתם. במהלך הנסיעה, פנה הבעש"ט לר' מענדל ואמר:

"הגוי הזה הוזמן ליער כבר לפני שלשה ימים במיוחד בשבילנו. הקב"ה המתין רק לרגע בו תבטח בו לגמרי ואז דאג לך למים"

סיפור
חסידי

